

ע"פ (חיפה) 29701-08-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 29701-08-24 פלוני (עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטים
תמר נאות פרי, ס. נשיא [אב"ד]
יואב פרידמן
זאיד פלאח

המערער פלוני
ע"י ב"כ

נגד

המשיבה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד יאיר גויכמן - פמ"ח (פלילי)

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) בת"פ 32988-12-23.

כללי -

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
2. על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים המערער ובת זוגו (להלן: "**המתלוננת**") התגוררו יחדיו יחד עם בנם המשותף, יליד 2023 (להלן: "**הקטין**").
3. האירוע הראשון שאליו מתייחס כתב האישום התרחש ב-16.8.2023. נטען כי בין המערער לבין המתלוננת התעורר ויכוח על רקע הרגלי צריכת האלכוהול של המערער וכאשר במהלך אותו אירוע המתלוננת שפכה את בקבוק האלכוהול של המערער; הוא תקף אותה בכך שחנק אותה בגרונה באמצעות שתי ידיו ואף סרט אותה בלחיה השמאלית. המתלוננת סטרה למערער על מנת להרחיק אותו וכך הסתיים אותו אירוע (להלן: "**האירוע הראשון**").
4. האירוע השני התרחש כארבעה חודשים לאחר מכן, ביום 11.12.2023. נטען כי בני הזוג היו בבית אמו של המערער (להלן: "**אם המערער**") ואז שוב התגלה ויכוח על רקע צריכת האלכוהול של המערער. באותו שלב המערער תקף את המתלוננת בכך שהלם בראשה באמצעות אגרופו, היא ניסתה להרחיק אותו בכך שהלמה בעורפו, לאחר מכן הוא תקף אותה פעם נוספת באמצעות מכת אגרופ בלחי הימנית שלה מעל השפה (להלן: "**האירוע השני**").
5. עוד נטען בכתב האישום כי בעקבות שני האירועים נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, כאשר

בעקבות האירוע הראשון נגרמו לה חבלות על לחי שמאל ואדמומיות בצוואר ובשל האירוע השני נגרם לה חתך בצורת קשת בקוטר של כסנטימטר בשפה העליונה והיא אף פונתה לקבלת טיפול בבית חולים אשר כלל תפרים באזור השפה.

6. המערער כפר בכל עובדות כתב האישום, טען כי הוא לא פגע במתלוננת, וכי המתלוננת הייתה זו שתקפה אותו בשני האירועים.

7. בבית משפט קמא נשמעו העדים הרלוונטיים אשר כללו את המתלוננת, הדודה שלה (להלן: "הדודה") אחת מהשטרות המעורבות בחקירה ועדותו של המערער. בנוסף, הוגשה כראיה ההודעה הראשונה של המתלוננת במשטרה, שתי הודעות נוספות שלה אשר במסגרתן היא נחקרה באזהרה (שכן המערער טען שהיא תקפה אותו בשני האירועים); ואף הוגשו בהסכמה הודעות של אם המערער ושני אחיו (להלן: "האחים של המערער"). בנוסף, הוגש תיעוד רפואי ואף הוגשו תמונות שצילמה המתלוננת את עצמה (סלפי) הן מיד לאחר האירוע הראשון והן מיד לאחר האירוע השני - תמונות המשקפות את החבלות בפניה (להלן: "התמונות").

הכרעת הדין קמא -

8. בית משפט קמא, בהכרעת דינו המפורטת האוחזת 26 עמודים, מצא להרשיע את המערער בשתי העבירות שיוחסו לו. בית משפט קמא סוקר את כתב האישום, את העדות של המתלוננת מעל דוכן העדים, משווה בין העדות לבין ההודעות שנמסרו במשטרה, מתייחס לשאר הראיות (לרבות ההודעות של אם המערער והאחים שלו, העדות של הדודה, התיעוד הרפואי והתמונות), קובע כי הראיות הנוספות מהוות תימוכין משמעותי לגרסת המתלוננת, ואף קובע כי לא ניתן לתת אמון בגרסתו של המערער, אשר אף כוללת שקרים בעלי משקל. בית משפט קמא אף נותן את דעתו לטענות שהעלתה ההגנה באשר למחדלי חקירה ועמדתו היא כי אין המדובר במחדלים כלל וכלל ובכל מקרה כי לא היה בהתנהלות כדי להביא לזיכוי המערער.

גזר הדין קמא -

9. לאחר האמור, פירטו הצדדים את הטענות באשר לעונש. בית משפט קמא, בגזר הדין שניתן ביום 11.8.2024, קבע כי המתחם נע בין עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל לבין שמונה עשר חודשי מאסר, בנוסף לענישה נלווית, והשית על המערער אחד עשר (11) חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו (11.12.2023), כמו גם מאסר על תנאי בן חמישה חודשים למשך שלוש שנים.

הערעור -

10. המערער הגיש את הודעת הערעור הן באשר להכרעת הדין והן באשר לגזר הדין. הודעת הערעור מפורטת ולא נחזור על כל הטענות המופיעות בה, ואף לא נחזור על הטענות בעל פה שהושמעו במהלך הדיון בהשלמה לאמור. בתמצית, טוען המערער כי בית משפט קמא שגה כאשר קבע שהוא מאמץ את עדותה של המתלוננת נוכח סתירות מהותיות ורבות בין הגרסאות השונות של המתלוננת. עוד נטען כי גרסתו של המערער לא הייתה בלתי מהימנה כפי שבית המשפט קבע ולמצער יש בה כדי לעורר ספק סביר חיוני. עוד נטען כי בית משפט קמא לא התייחס בהכרעת הדין לכל הטענות בדבר הסתירות הרבות שקיימות בגרסת המאשימה ובמובן זה הכרעת הדין חלקית וההנמקה לוקה בחסר. בנוסף נטען כי היה מקום לזכות את המערער מחמת מחדלי החקירה. באשר לגזר הדין נטען כי מתחם הענישה כפי שנקבע מחמיר יתר על המידה והעונש בגדר המתחם אינו הולם ומן הראוי היה

להסתפק בענישה קלה בהרבה.

11. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור על שני ראשיו ואף היא פירטה את נימוקיה במהלך הדיון, ולא נחזור על הדברים.

דין והכרעה -

12. לאחר שקילת טיעוני הצדדים סבורים אנו כי יש לדחות את הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

הערעור לגבי הכרעת הדין -

13. המערער מפנה לשורה ארוכה של סתירות שקיימות לשיטתו בין הגרסה שמסרה המתלוננת מעל דוכן העדים לבין הגרסאות שמסרה בשלוש ההודעות במשטרה (ונזכיר כי שתיים מהן היו חקירות באזהרה נוכח הטענות של המערער לפיהן המתלוננת הייתה זו שנקטה באלימות לא מוצדקת כלפיו). בית משפט קמא **כן** התייחס לגרסאות השונות ולפערים שקיימים (בניגוד לטענת המערער ולפיה לא הייתה התייחסות לאמור) וקבע כי במכלול הגרסה של המתלוננת אמינה, מתארת מהלך דברים קוהרנטי, דבריה הברורים מעל דוכן העדים הותירו רושם מהימן, התיאור שמסרה הגיוני - וכי בית משפט קמא התרשם שהדברים שהיא מסרה מעל דוכן העדים משקפים את האירועים כפי שהתרחשו. בית משפט קמא מבהיר שהוא ער לפערים המסוימים שבין הגרסה כפי שנשמעה בבית המשפט לבין דברים שנמסרו במשטרה, אך מציין כי המתלוננת התייחסה לפערים אלו במהלך חקירתה הנגדית בצורה כנה וישירה ובית משפט קמא מוצא כי תשובותיה והתמודדותה עם האמור דווקא מהוות נדבך נוסף במסקנה לגבי מהימנותה.

14. כך, למשל, מבקש המערער לתת משקל משמעותי לכך שכאשר המתלוננת נחקרה במשטרה היא מסרה שבשלב מסוים בשני האירועים היא נתנה סטירה למערער במהלך ניסיונותיה להדוף אותו וכאשר היא נשאלה אם הייתה עוד התנהלות אלימה מצדה כלפיו היא השיבה שלא ואף אמרה שאם המערער טוען שהיא הפעילה כלפיו אלימות נוספת אזי שהוא משקר. זאת, בניגוד לכך שבבית המשפט הודתה המתלוננת שבאחד מהאירועים היא נגחה במערער, והסבירה כי אף זאת היה במסגרת הניסיונות שלה להדוף התקפה מצדו. המערער טוען כי היות שהמתלוננת לא סיפרה במשטרה על "הנגיחה" ואף הכחישה אותה, ולעומת זאת בבית המשפט סיפרה עליה וסיפקה לה הסבר - המשמעות הינה שלא ניתן לראות את עדותה כאמינה.

15. אלא שבית משפט קמא לא התעלם מכך שבמשטרה המתלוננת הכחישה שהפעילה אלימות כלפי המערער מעבר לסתירות, אבל נכתב בהכרעת הדין כי בית משפט קמא מאמץ את הגרסה מעל דוכן העדים ואף מקבל את הסבריה של המתלוננת לגבי האמור, לרבות את טענתה לפיה היא פעלה במסגרת הצורך להגן על עצמה ואף הוסיפה כי בשלב מסוים באירוע הראשון, שבו המערער חנק אותה, היא גם "הביאה לו בעיטה לביצים".

16. כלומר, שאכן, הדברים שנמסרו בבית המשפט לגבי ה"נגיחה" לא עולים בקנה אחד עם מה שנמסר במשטרה, אלא שהשאלה אם היא "נגחה" במערער והסיבה לכך שהיא לא סיפרה על "הנגיחה" במשטרה, אינה משליכה על היכולת לקבוע שגרסתה לגבי האלימות שהמערער הפעיל כלפיה - היא גרסת אמת. זוהי דוגמה לסתירה מהותית מבחינתו של המערער, אשר לשיטתו מחייבת את המסקנה שאין לתת אמון בכלל בגרסת המתלוננת, אך סבורים אנו כי לא כך הם פני הדברים וכך

גם לגבי שאר הסתירות הלכאוריות אשר מפורטות בהודעת הערעור ואשר עליהן חזרה באת כוחו של המערער בפנינו.

17. יתרה מכך. מעבר לעובדה שקריאה קפדנית של חומר הראיות מלמדת על כך שלא כל הסתירות הנטענות מצד המערער אכן סתירות הן, אזי שהלכה היא כי בית המשפט רשאי לאמץ גרסה גם כאשר לגבי חלק מהרכיבים שלה מתגלות סתירות. האמור נובע בראש ובראשונה מסעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 אשר קובע כי "סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע מבית המשפט לקבוע עובדות שלגביהן חלו הסתירות".

18. בהמשך לאמור, הפסיקה חזרה וקבעה כי עדות הכוללת סתירות, ובמיוחד לגבי נושאים שאינם מהותיים, יכולה לשמש בסיס לקביעות עובדתיות - וראו לדוגמה את ע"פ 3636/15 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2016); ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013); ע"פ (מחוזי נצרת) 28865-08-16 וקנין נ' מדינת ישראל (21.12.2016); וע"פ (מחוזי חיפה) 24407-02-23 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2023). בפסיקה הנ"ל חזרו הערכאות על ההלכה כי גם כאשר מתגלות סתירות מסוימות בעדות של מתלוננות (בין אם בעבירות מין ובין אם בעבירות אלימות), בית המשפט אינו מחויב בשל אותן סתירות לדחות את גרסת המתלוננת מניה וביה ובוודאי שאין הכרח לאמץ את גרסת המערער. עוד נקבע כי הערכאה המבררת אינה מצויה במצב בינארי בו עומדות לפניה רק שתי אפשרויות, קרי, אימוץ הגרסה של המתלוננת במלואה או דחיית הגרסה כליל. בית המשפט יכול לסנן את העדות ולחלץ את "הגרעין הקשה" של הגרסה באשר לאירועים המהותיים נשוא האישום. בכל המקרים בפסקי הדין מעלה, בתי המשפט מצאו לנכון לאמץ את גרסת המתלוננת כפי שנמסרה מעל דוכן העדים למרות סתירות מסוימות יחסית לדברים שנמסרו במשטרה.

19. לכך יש להוסיף שחלק מהנושאים שאליהם מפנה המערער ככאלו אשר כרוכים בסתירות למעשה מתייחסים לנושאים שוליים שאינם יורדים לשורשם של דברים (כגון השאלה אם במהלך האירוע השני, המתלוננת כל הזמן החזיקה את הקטין בזרועותיה או רק בחלק מהזמן, או השאלה לגבי הסיבות המדויקות אשר בעטיין התחיל הוויכוח באירוע השני). בהקשר זה בתי המשפט קבעו לא אחת כי יש צורך לבחון אם הסתירות מתייחסות לנושאים מהותיים שמא שוליים, ובמקרה כאן, בית משפט קמא לא התעלם ממכלול הראיות, כפי שטוען המערער, אלא התייחס לפערים הנטענים, הבהיר באלו נושאים קיימים הפערים ובחן אותם במארג הראיות הכולל.

20. מכאן, שלא מצאנו להתערב בעמדת בית משפט קמא לגבי המהימנות של הגרסה שמסרה המתלוננת באשר לשני האירועים.

21. אם לא די בכך, אין המדובר במקרה של "גרסה מול גרסה", כפי שניסה המערער לטעון, אלא במקרה שבו יש תימוכין רבים, מסוגים שונים, לגרסת המתלוננת. בית משפט קמא סוקר באופן סדור את כל החיזוקים ומצטרפים אנו למסקנתו ולפיה לא יכולה להיות מסקנה אחרת אלא שמכלול הראיות משתלב ומחזק משמעותית את גרסת המתלוננת.

22. נתחיל בתמונות שצילמה המתלוננת את עצמה. התמונות כמו שנאמר "מדברות בעד עצמן" וניתן לראות בהן את הפגיעות לאחר האירוע הראשון ולאחר האירוע השני, פגיעות אשר מתיישבות עם התיאור של המתלוננת אודות מהות הפגיעות. בנוסף ובדומה, באשר לאירוע השני, קיים גם תיעוד מפורט של הפנייה המידית של המתלוננת לקבלת טיפול רפואי ומיד אחר כך למשטרה. הן הדברים

שהיא מסרה והן המידיות של התלונה מצטרפים למסקנה לגבי אמינות הגרסה.

23. בנוסף, הדודה של המתלוננת העידה בפני בית משפט קמא וסיפרה כי המתלוננת שלחה לה את התמונה שלה לאחר האירוע השני ואישרה שהתמונה שהוצגה לה במהלך העדות היא התמונה אשר נשלחה מטעמה של המתלוננת (תמונה בה רואים את המתלוננת כאשר השפה שלה חבולה ו"פתוחה"). הדודה אמנם לא זכרה לומר בדיוק מתי היה האירוע אך מוסיפה ואומרת כי המתלוננת פנתה אליה מיד לאחר האירוע וסיפרה לה כי המערער תקף אותה, תיאור אשר מתיישב עם התיאור שמסרה המתלוננת. בחקירה, הדודה אף ציינה כי היה מקרה נוסף שבמהלכו המערער תקף את המתלוננת וסיפרה שגם לגבי המתלוננת מסרה לה פרטים. בהקשר זה קיימת אמנם אי התאמה בין הגרסה של המתלוננת, ולפיה היא שלחה לדודה את התמונות שהיא צילמה את עצמה הן אחרי האירוע הראשון והן אחרי האירוע השני, לבין הגרסה של הדודה ולפיה המתלוננת שלחה לה את התמונות רק אחרי האירוע השני; אלא שזוהי עוד דוגמה לסתירה שאלה מפנה המערער בסוברו שהיא מהותית ו"קריטית", אך אנו סבורים שאין המדובר בסתירה בעלת משקל. באופן כללי, מצאנו - כפי שמצא בית משפט קמא - כי הגרסה של הדודה תומכת משמעותית בגרסת המתלוננת, בשל שהיא סיפרה לדודה מיד לאחר האירועים אודות התרחשותם ובמיוחד נוכח העובדה שהיא שלחה לה את התמונות של החבלה מיד לאחר האירוע השני.

24. בנוסף, ואם לא די בכך, שלושת בני המשפחה של המערער מסרו במשטרה הודעות אשר אף הן תומכות בגרסת המתלוננת - הן לגבי הרגלי צריכת האלכוהול של המערער והן לגבי האירוע השני (שהתרחש, כזכור, בבית אמו של המערער). שלושת בני המשפחה לא העידו וההודעות הוגשו בהסכמה. מההודעה של אם המערער עולה כי המערער אכן סובל מבעיית אלכוהול משמעותית וגם לשיטתה המתלוננת פנתה אליה מיד לאחר האירוע השני, מסרה לה שהמערער פגע בה והיא אף מציינת שהמתלוננת החזיקה בידה בד שבאמצעותו היא ספגה את הדם שנזל מהשפה החבולה, וכאשר הציגו לה תמונה של אותו בד עם כתמי הדם היא מסרה שזוהי אכן הבד בו מדובר. בדומה, אחד משני האחים העיד שהוא ראה חתך מעל השפה של המתלוננת ביום של האירוע השני והמתלוננת אמרה לו שהאח שלו, כלומר המערער, הוא זה שפגע בה.

25. מכאן ששותפים אנו לעמדת בית משפט קמא שדי היה בתשתית הראייתית שהוצגה מטעמה של המשיבה על מנת לחייב את המסקנה שכתב האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

26. מעבר לאמור, בית משפט קמא אף התייחס לעדותו של המערער, לגרסתו כפי שנשמעה בבית המשפט והשוואתה לגרסאות שמסר בחקירתו המשטרתית, וכאשר המסקנה היא שהמערער מסר גרסה שקרית ודבריו אינם דברי אמת. בית משפט קמא מפרט על פני כמה עמודים את כל הפרטים שכלולים בגרסת המערער וסיכומם הוא הכחשה גורפת וכללית של האירועים. כאשר המערער התבקש להסביר את החבלות שנחזות בבירור בתמונות ואף מתועדות בתיעוד הרפואי הרלוונטי הוא לא יכול היה לספק הסבר לאמור, ובוודאי שלא הסבר המניח את הדעת והסתפק בכך שאמר שיכול להיות שהמתלוננת גרמה בעצמה לאותן חבלות ועל גרסה זו חזר שוב ושוב. המערער לא ניסה להסביר כיצד יתכן שהמתלוננת תגרום לעצמה לחבלות שכאלו ולמעשה הוא אף לא טוען שהוא ראה אותה מבצעת את אותן פגיעות עצמיות אלא רק טען כי "היא יכולה" לפגוע בעצמה. ברור שכאשר המערער והמתלוננת נמצאים האחד ליד השני במהלך האירוע השני לדוגמה (כאשר בני המשפחה של המערער מאשרים שאכן הייתה אינטראקציה בין המערער לבין המתלוננת) וכאשר המתלוננת

"מסיימת" את אותה אינטראקציה בכך שהשפה שלה חתוכה ומדממת - היה על המערער לטעון באופן ברור שהוא ראה אותה פוגעת בעצמה ולא להסתפק באמירה כללית כמו "היא בחורה שיכולה גם לפגוע בעצמה".

27. אשר על כן, אנו אף מאמצים את עמדת בית משפט קמא לגבי כך שלא ניתן לקבל את גרסת המערער ובנסיבות, כאשר הוא חוזר על גרסה זו שוב ושוב, וכאשר הוא גם מכחיש מכל וכל את העובדה שהוא היה תחת השפעת אלכוהול ובכלל סובל מבעיית שתייה מופרזת (למרות ששלושת בני משפחתו מסרו במשטרה שאכן כך הם פני הדברים) - המדובר בשקרים אשר יכולים להיזקק לחובתו ולהוות אף הם תמיכה נוספת בגרסת המתלוננת.

28. טרם סיום, נתייחס עוד לטענה לגבי מחדלי חקירה. טענת המערער הינה שלא ניתן היה לקבל כראיה את התמונות ששלחה המתלוננת בעצמה למשטרה והיה צורך לפרוק את הטלפון הנייד שלה באמצעות איש מקצוע כתנאי להגשת התמונות כראיה. איננו סבורים כי המדובר במחדל חקירה ואף אם כך היה אין בכך כדי לכרסם במשקל שיש לתמונות ולעדויות של המתלוננת לגבי כך שהיא זו שצילמה את התמונות, ובמיוחד כאשר היא מסבירה שהיא צילמה אותן מיד לאחר האירוע תוך שהיא שוקלת לגשת להתלונן במשטרה וכאשר את התמונות לאחר האירוע השני היא גם שלחה לדודתה אשר העידה מה היא ראתה בתמונות. נזכיר בהקשר זה כי אף אם נניח לטובת המערער כי היו מחדלים (ואיננו קובעים כך) אזי שהלכה היא שאין די במחדלי חקירה על מנת להביא לזיכוי ויש לבחון אם המחדלים הנטענים פגעו ביכולת הנאשם להתגונן או להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר קיים נגדו עד כדי פגיעה בזכותו להליך הוגן (ע"פ 4995/23 פלוני נ' מדינת ישראל (29.7.2024); ע"פ 9207/23 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2024)).

29. טרם סיום פרק זה של פסק הדין - נזכיר את ההלכה ולפיה בית המשפט אינו מתערב בממצאי עובדה וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים - והמקרה שבפנינו אינו מקרה חריג שכזה (רע"פ 4098/24 פלוני נ' מדינת ישראל (15.7.2024); ע"פ 2192/23 פלוני נ' מדינת ישראל (27.6.2024)).

30. אם נסכם, התרשמותנו היא כי קביעותיו של בית משפט קמא היו מבוססות היטב, נערך דיון מפורט ומעמיק בראיות למול טענות המערער, ולא נתערב בקביעות. בית משפט קמא בחן את עדות המתלוננת לפי מהותה וחילץ מתוכה את "גרעין האמת" שניתן לבסס עליו קביעות עובדתיות. לא נמצאה כל טענה שיש בה כדי לשנות את הערכת המהימנות שנקבעה, ולא קיימות טענות שיש בהן כדי לגבש מסה קריטית המצדיקה התערבות בקביעות המהימנות קמא. בהכרעת הדין הסתמך בית משפט קמא גם על חיזוקים ראייניים ממשיים ומהותיים לעדות המתלוננת, ואין כל עילה להתערב במסקנתו בדבר הוכחת אשמת המערער; והכל מעבר לכך שאל מול עדות המתלוננת עמדה עדותו של המערער, שנמצאה כבלתי מהימנה, ולטעמנו גם לא הגיונית, ואין מקום להתערב בקביעה זו. כך, שהמערער הורשע בעבירות האלימות שיוחסו לו, לא על בסיס עדות המתלוננת לבדה, אלא גם על בסיס חיזוקים ראייניים בעלי משקל. אם כך, סיכום ביניים ראשון הוא כי אין בטענות המערער כדי להצדיק התערבות בממצאי המהימנות והעובדה שנקבעו בערכאה המבררת או כדי להקים ספק סביר באשמתו - ויש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין -

31. נקדים ונזכיר בהקשר זה כי בית המשפט אינו נוטה להתערב בעונש אלא כאשר קיימת סטייה ניכרת וחריגה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים או כאשר נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ע"פ 6106/23 **עמרני נ' מדינת ישראל** (15.5.2024); ע"פ 5393/23 **כבהא נ' מדינת ישראל** (25.7.2024)).

32. במקרה זה לא מצאנו שמדובר בטעות בגזר הדין ואף לא בסטייה בולטת ממדיניות הענישה הראויה. יתכן והעונש שהושת על המערער לא היה מקל, ויש לזכור שמדובר במערער ללא עבר פלילי, ועם זאת לא נוכל לומר שהמדובר בעונש שמצדיק או מחייב התערבות מצד ערכאת הערעור.

33. ראשית, מדובר בעבירות אלימות לא פשוטות כלפי בת הזוג בשני מועדים שונים כאשר באחד המקרים המתלוננת אף החזיקה על ידיה את הילד הקטין המשותף במהלך האירוע. באירוע הראשון המערער ניסה לחנוק את המתלוננת ובאירוע השני הוא פגע בה פעמיים כאשר הפגיעה השנייה גרמה לחתך המשמעותי בשפה אשר הצריך טיפול רפואי ותפרים. במהלך שני האירועים המערער היה במצב שהתנהגותו הושפעה משתיית האלכוהול והנסיבות הכוללת מלמדות על כך שמדובר במקרים לא קלים.

34. שנית, בתי המשפט חזרו וקבעו שיש להחמיר בכל הנוגע לרף הענישה בעבירות שבהן מופעלת אלימות כלפי בנות זוג, ורק לדוגמה נפנה לרע"פ 4098/24 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.7.2024) שם בית המשפט העליון חוזר על כך שחומרתן של עבירות האלימות, במיוחד כאשר מתבצעות הן בתוך התא המשפחתי, מחייבת נקיטת יד קשה וענישה מרתיעה. בדומה ראו את רע"פ 2750/22 **ליולקו נ' מדינת ישראל** (9.5.2022) (להלן: "**עניין ליולקו**") שם בית המשפט העליון חוזר על כך שמעשי אלימות כלפי בת זוג מעוררים סלידה וראויים לכל גינוי והוקעה, וכי יש להשית עונשים מרתיעים במקרים שכאלו על מנת למגר את התופעה אשר פוגעת בתחושת הביטחון של כל התא המשפחתי ולא רק של קורבנות המעשה (ראו בנוסף את רע"פ 5227/20 **עומר נ' מדינת ישראל** (6.8.2020); רע"פ 1884/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.3.2019); וע"פ 51/23 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.6.2023)).

35. שלישית, מדובר במערער אשר לא הוכן לגביו תסקיר של שירות המבחן והוא לא נמצא בהליכי שיקום או בכל הליך טיפולי מאז שנעצר. כך, שאין כל אינדיקציה לנסיבות אשר יכולות להביא להתערבות לקולה בעונש שנגזר עליו, אין באופק תכנית טיפולית שיקומית או תכנית אחרת אשר יש בה להצביע על שינוי עתידי בדפוסי התנהגותו של המשיב או על הפחתת מסוכנותו המשתקפת ממעשיו ומהרגלי צריכת האלכוהול.

36. רביעית, באת כוח המערער מפנה בטיעוניה הן בבית משפט קמא והן בפנינו, לפסק דין של בית המשפט המחוזי שבו מדובר היה במקרה דומה ונקבע מתחם ענישה נמוך יותר מאשר המתחם שקבע בית משפט קמא ואף עונש נמוך מעט יותר; אלא שאותו פסק דין בודד אינו מלמד על רף הענישה הנוהג. בית משפט קמא בגזר הדין הפנה לכמה וכמה מקרים אשר בהם נקבעו מתחמים שדומים למתחם שהוא קבע ונגזרו עונשי מאסר בפועל שנעים בין 9 חודשי מאסר ועד 13 חודשי מאסר. בנוסף לפסקי דין אלו נבקש להפנות למקרים הבאים:

בעניין **ליולקו** - דובר בנאשם שהיכה את בת זוגו באגרופים, חנק אותה, גרר אותה בבית ואיים להרוג אותה, והכל באירוע אחד מתמשך - המתחם שנקבע היה 8-20 חודשי מאסר ונגזרו עליו 10

חודשי מאסר בפועל;

בעפ"ג (מחוזי חיפה) 52746-05-24 **מדינת ישראל נ' גביאו** (3.6.2024) דובר על נאשם שהורשע לפי הודאתו בביצוע תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (של בת זוג) וריבוי עבירות איומים. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל - ודינו נגזר ל-18 חודשי מאסר.

בעפ"ג (מחוזי חיפה) 41488-02-24 **מדינת ישראל נ' חמוד** (11.7.2024) - הושתו על נאשם אשר הורשע לאחר הודאה ב-4 מקרים של אלימות - 10 חודשי מאסר, וזאת לאחר שבית המשפט קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והבהיר שהוא לא מחמיר בענישה בהיותו ערכאת ערעור.

37. אשר על כן, לא מצאנו אף להתערב בגזר הדין קמא ובוודאי שלא ניתן לומר שגזר הדין, אף אם משקף רף גבוה של ענישה, עולה כדי חריגה בולטת מרף הענישה ההולם או הראוי או הנוהג.

סיכום -

38. הערעור נדחה הן באשר להכרעת הדין והן באשר לגזר הדין.

39. היות ונימוקים מפורטים אלו נשלחים לצדדים לאחר הדיון, בהתאם להסכמת בנסיבות שתוארו בפרוטוקול, נבקש מהמזכירות לשלוח העתק לצדדים ולדאוג שעותק ישלח גם למערער עצמו, באמצעות משרד הרישום של בית הכלא כרמל.

ניתן היום, כ"ב אב תשפ"ד, 26 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים בהמשך לדיון במעמד הצדדים.

זאיד פלאח, שופט

יואב פרידמן, שופט

ת. נאות-פרי, ס.

**נשיא
[אב"ד]**